

เรือนแรม

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เรือนแรม • จุลลดา กักตักกูมินทร์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, กรกฎาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สัมครไทย

ราคา : ๓๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

จุลลดา กักตักกูมินทร์.

เรือนแรม.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๕๕๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-478-3

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชชน์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สุมิตรา ใจสุข พูนผล มาโทโหม วนาลี มหาสมเหล่า

สมยงค์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รณา คงทน สุนันท์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

จุลลดา ภัคดีภูมินทร์ ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง ‘เรือนแรม’ ได้เล่าเรื่องราวความรัก และการรอคอยข้ามภพชาติของผู้ที่ผูกพันกัน กล่าวถึงความเชื่อของเราในเรื่องวิญญาน กระแสจิต โดยเชื่อมเอาความพิเศษของบุคคลผู้ปฏิบัติมานหรือมีญาณพิเศษจนถึงขั้นรับรู้เหตุการณ์ มองเห็นบุคคลในอดีต หรือระลึกชาติได้ อาศัยตัวละครสำคัญเป็นผู้สื่อความตั้งใจ แต่ไม่มุ่งหมายเฉพาะประเด็นความพิเศษนี้มากไปกว่าชี้ให้เห็นว่า อดีตคืออดีต หากปล่อยให้มันดึงเราสับสน หรือเก็บมาเป็นอารมณ์ในปัจจุบัน อาจไม่เป็นผลดีกับชีวิตที่ดำเนินอยู่ เมื่อเกิดมาในชาตินี้แล้วเราควรทำตรงนี้ให้ดีที่สุด ใช้อดีตเป็นเพียงเครื่องเตือนใจแต่ไม่ควรละทิ้งปัจจุบันเสีย

เหตุการณ์ใน ‘เรือนแรม’ ตัดสลับไปมาระหว่างภพอดีตและปัจจุบันตลอดเรื่อง ถึงกระนั้นกลวิธีผูกเรื่องก็ทำได้ดีไม่เกิดสับสนขณะอ่าน กลับจะสนุกและน่าติดตามยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ

การค้นพบสิ่งดีๆ มองเห็นคุณค่าของชีวิตและได้แง่คิดบางประการจากการอ่านนวนิยายเรื่องนี้ จึงเป็นความหวังจากสำนักพิมพ์เพื่อนดีถึงผู้อ่านทุกท่าน

เรือนแรม

จุลลดา กักดีภูมินทร์

ภาค ๑

พ่อบอกเขาว่าพระรูปนั้นท่านมาจากทิเบต พ่อเรียกท่านว่า ลามะ
ท่านคุยกับพ่อเป็นภาษาจีนกลาง ทั้งพ่อและแม่เคยเรียนภาษาจีนด้วยกัน
ทั้งคู่ แม่รู้น้อยกว่าพ่อ แม่เพียงฟังออก พูดไม่คล่องเหมือนพ่อ

แม่กระซิบเล่าให้เขาฟังว่า พ่อคุยกับท่านถึงเรื่องราวเมื่อเกือบสามสิบปี
ก่อน ตอนที่ท่านยังไม่ได้มาอยู่ในปักกิ่ง ตอนนั้นจีนเข้ายึดครองทิเบตแล้ว
แต่ท่านก็ยังอยู่ในวัดเล็กๆ พ่อเวลานั้นยังเป็นนักศึกษาหนุ่มน้อย คิดว่าตนกำลัง
แสวงหาความหลุดพ้นด้วยวิธีการต่างๆ ตามแบบความนิยมของหนุ่มๆ สาวๆ
ยุคนั้น ทองเที่ยวไปอย่างอิสระ มีชีวิตเสรีทุกอย่าง ผู้ดำเนินชีวิตในรูปแบบ
นั้นเรียกกันในสมัยนั้นว่า ‘ฮิปปี’

พ่อกับเพื่อนสองคนแอบเล็ดลอดเข้าไปในทิเบต แล้วก็แอบเข้าไปอยู่
กับท่านพักหนึ่ง เรียนรู้สิ่งต่างๆ จากท่านหลายอย่าง พ่อจึงดีใจที่ได้มาพบกับ
ท่านอีกในปักกิ่ง

ลามะมองดูเขาด้วยนัยน์ตาสงบนิ่งของท่าน แสบไม่น่าเชื่อว่าอายุของ
ท่านเข้าเจ็ดสิบแล้ว นัยน์ตาท่านดูดำใสสว่างเมื่อจับอยู่ที่ใครก็มักจะจับอยู่
นานๆ

อย่างในขณะที่ท่านกำลังมองดูเขาอยู่

แล้วท่านก็ขยับมือกวักเรียกเขา

“ลูกชายอายุเท่าไรแล้ว” ท่านถามพ่อของเขา ถามต่อไปว่า

“ชื่ออะไร”

“วิลเลียมครับ เราเรียกเขาว่าวิลลี่ อายุเก้าขวบ”

นัยน์ตาลามะจับจ้องที่วิลลี่ มุมปากเหี่ยวยิ้มแฉ่งยิ้ม ท่านถามวันเดือน
ปีเกิดของวิลลี่ แแบมือให้วิลลี่วางมือเล็กๆ ลงบนมือของท่าน

ลามะหลับตานิ่งสนิทอยู่ครู่หนึ่ง

เมลิสากะชิบถามสามีว่า

“ท่านกำลังทำอะไร”

“ฉันก็ไม่รู้ แต่ลามะองค์นี้ท่านเก่งท่านเคยสอนให้ฉันทำให้สงบด้วยวิธีภาวนา”

ลืบกว่านาที่ลามะจึงได้ลืมตาขึ้น เห็นถามว่า

“ท่านทำอะไรครับ”

“คุณคงไม่เข้าใจ ถ้าฉันจะบอกว่าเด็กคนนี้มีบารมีซึ่งสะสมเอาไว้หลายชาติ โดยเฉพาะชาติสุดท้าย แต่...เดี๋ยวก่อน คุณเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดหรือเปล่า”

“ครับ ผมเชื่อ ท่านเคยพูดถึงการเวียนว่ายตายเกิดในพุทธศาสนาให้ผมกับเพื่อนๆ ฟัง ถึงแม้จะพิสูจน์ไม่ได้ด้วยตัวเอง แต่ผมก็เชื่อด้วยเหตุผลหลายๆ อย่าง”

“ฟังให้ดีนะ ลูกชายของคุณมีบารมีซึ่งสะสมเอาไว้หลายชาติ บารมีอันเกิดจาก ศีล ทาน และภาวนา โดยเฉพาะสองชาติหลังเขาปฏิบัติทั้งญาณและสมาธิ ในชาติสุดท้ายเขาได้ญาณถึงอภิญญาสาม คือบุพเพนิวาสานุสติญาณ เพราะฉะนั้นในชาตินี้เพียงเขาปฏิบัติไม่เท่าไร เขาก็จะได้ญาณที่เคยได้มาแล้วในชาติก่อน”

“เป็นอย่างนั้นจริงหรือครับ”

ลามะผงกศีรษะรับช้าๆ “ฉันจะสอนเขา ถ้าคุณไม่ขัดข้อง”

“อายุเขาเพิ่งเก้าขวบเท่านั้นเองนะครับ ผมคิดว่าเขาอาจจะไม่มีความตั้งใจเพียงพอ การปฏิบัติอย่างที่ผมเคยเรียนกับท่านตอนที่ผมยังหนุ่ม ผมจำได้ว่าต้องอาศัยความตั้งใจและความพยายาม”

ลามะส่ายหน้าน้อยๆ ที่จริงแล้วท่านเป็นแค่ลุง เพราะท่านบวชเป็นพระหาใช้ลามะฆราวาสไม่

ท่านกล่าวว่า “เขาคงไม่ต้องใช้ความพยายามมากเพราะเขามีบารมีของเขาอยู่แล้วแต่ชาติก่อนๆ ฉันบอกคุณแล้วไง สำหรับการเป็นเด็กนั้นยังเป็นการ์ตูน เพราะโดยธรรมชาติธรรมดาแล้ว เด็กบริสุทธิ์กว่าผู้ใหญ่ไม่ว่าจะรับ

พลังหรือกระแสนจิตลึกลับใดๆ มักเป็นไปได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ที่มีกิเลสสะสมไว้”

“ขอผมถามเขาดูก่อนนะครับว่าเขาจะเต็มใจหรือเปล่า”

ลามะกัมศิระชะรับซำๆ เข้าใจถึงการเลี้ยงลูกของพวกนี้ ซึ่งไม่มีการกระ-
เกณฑ์หรือบังคับใจ

“ลามะอยากสอนบางสิ่งบางอย่างให้แก่ วิลลี่ แกอยากเรียนกับท่าน
ใหม่”

“สอนอะไรครับ”

“พ่อก็ไม่แน่ใจนัก แต่ลามะบอกว่าแกเรียนได้”

“ยากไหมครับ”

เท็ดยิ้ม “สำหรับแกอาจไม่ยาก คิดว่าจะลองดูไหมล่ะ ลามะบอกว่า
ถ้าแกเบื่อหน่ายก็อาจเลิกเรียนได้”

ดวงตาสีน้ำตาลสวยแจ่มใสของเด็กชายเป็นประกายอย่างกระตือรือร้น

“ผมอยากเรียนครับ พ่อ”

“ดีแล้ว” เท็ดแปลคำพูดได้ตอบระหว่างเขากับลูกชายให้ลามะฟัง ท่าน
ยิ้ม นัยน์ตากระจ่างจับอยู่ที่วิลลี่

“คุณคงจะต้องมาอยู่เป็นเพื่อนลูกสักสองสามคืน จนกว่าเขากับฉันจะ
รู้เรื่องกันโดยไม่ต้องอาศัยคุณเป็นคนกลาง”

“แล้วภรรยาผมล่ะครับ”

“ฉันเสียใจที่จะให้เธออาศัยอยู่ในวัดไม่ได้ เพราะเธอเป็นผู้หญิง แต่
สำหรับคุณกับลูกชายไม่เป็นไร ฉันพอจะขออนุญาตเขาได้”

เมลิสซาไม่ขัดข้อง หล่อนรักและเชื่อเท็ดเสมอ เพราะอายุของหล่อน
น้อยกว่าเท็ดถึงสิบห้าปี หล่อนแต่งงานกับเท็ดตอนที่หล่อนเป็นนักศึกษา
แขนงวิชาภาษาตะวันออก หล่อนเลือกวิชาภาษาจีน ซึ่งเท็ดเป็นอาจารย์อยู่

“คุณอยู่กับลูกเถอะ คุณเคยเล่าให้ฉันฟังว่าลามะเคยสอนการภาวนา
และการทำสมาธิให้คุณเมื่อตอนคุณรุ่นหนุ่ม บางทีคุณอาจจะได้อะไรจาก
ท่านมากขึ้น ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าท่านจะสอนอะไรให้วิลลี่”

พ่อกับแม่พาวิลลี่กลับไปโรงแรม หลังจากกินอาหารค่ำด้วยกันแล้ว

พ่อก็พาวิลลีมาหาลามะ ท่านนำเขากับพ่อไปที่ห้อง ‘ปฏิบัติธรรม’ ของท่าน
ห้องค่อนข้างทึบ หากเป็นเวลากลางวันคงจะรับแสงสว่างจากธรรมชาติ
ได้น้อยมาก ถึงตอนนี้ก็สว่างเพียงสลัวๆ ด้วยแสงไฟฟ้าแรงเทียนต่ำจาก
หลอดห้อยลงมาจากเพดานเหนือพระพุทธรูปแบบจีนสีทองอร่าม นอกจาก
พระพุทธรูปแล้ว ยังมีรูปหล่อและภาพวาดสีสไตลิสติกฉาดอีกมากมายบนโต๊ะ-
บูชา

ลามะลงนอนราบ แสดงอาการคาร์วะบูชาอย่างสูงสุด เท็ดกับวิลลี
ปฏิบัติตาม แล้วจึงลุกขึ้นนั่ง

“สวดมนต์ตามฉัน ระหว่างสวดมนต์อย่าคิดอะไรทั้งนั้น มุ่งแต่สวดไป
เรื่อยๆ นั่งให้สบาย วางมือบนตักไม่ต้องประนมแล้วหลับตา”

ลามะสวดมนต์เป็นประโยคให้สองพ่อลูกว่าตาม

วิลลีหลับตาและว่าตามลามะ

เป็นการง่ายสำหรับเด็กอย่างเขาต่อคำสั่ง ‘ไม่ให้คิดอะไร’

ปากเขาสวดมนต์ไปตามลามะติดต่อกันไปเรื่อยๆ หูได้ยินแต่เสียงสวด-
มนต์อย่างเดียว

แปลกที่เขาไม่ยกเมื่อยขบและไม่ง่วง เขาเกิดความรู้สึกสบายขึ้นในใจ
ขณะที่ปากยังพร่ำตามลามะ แต่เสียงสวดมนต์ทั้งของลามะ ของพ่อและของ
เขา ดูเหมือนมันจะค่อยๆ ห่างออกไปทุกที

เท็ดปฏิบัติตามลามะเช่นกัน

เขาต้องใช้ความพยายามที่จะให้จิตใจของเขาจดจ่ออยู่กับเสียงสวดมนต์
และการสวดมนต์ แต่ก็เป็นไปได้เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว

ดังนั้น เขาก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองดูลามะและลูกของเขา

ประหลาดใจที่เห็นวิลลีนั่งอยู่ได้อย่างสงบและหยุดสวดมนต์ตามลามะ

ลามะลืมตาขึ้นช้าๆ แล้วเสียงสวดมนต์ให้เบาลงจนเจียบหายไป

ภายในห้องเจียบส่งดังไปชั่วขณะ

เท็ดคิดว่าวิลลียังไม่ ‘ตื่น’ จึงถามเบาๆ ว่า

“เขาหลับหรือครับ”

ลามะสายหน้าน้อยๆ ยิ้มละไม

“เขากำลังอยู่ในฉาน จิตของเขากำลังอยู่ในอารมณ์เดียว”

ท่านพูดต่อไปว่า

“ฉันบอกแล้วว่าลูกของคุณเขามีวาสนาบารมีสะสมมาแต่ชาติก่อน ถึงแม้เขาจะลืมชาติก่อนเพราะปฏิสนธิใหม่ปิดบังเอาไว้ แต่มันก็ยังเป็นวาสนาติดตัวมา ไม่ได้สูญหายไปไหนเหมือนแห่งบัวอันฝังอยู่ในโคลนตม รอเวลาที่อาจจะงอกขึ้นโผล่พ้นโคลนตม”

“แล้ว...” เท็ดมองลูกชาย ลามะยิ้มน้อยๆ อีกครั้งหนึ่ง

“คุณไม่ต้องวิตก ฉันจะให้เขาถอดจากฉานเดี๋ยวนี้”

ลามะหลับตา ยังคงนั่งขัดสมาธิ มีอวางซ้อนกันอยู่บนตัก เท็ดนั่งมองท่านอย่างสงบ

วิลลี่กำลังอยู่ในความสบาย เขาไม่รู้ว่าความสบายนั้นคืออะไร รู้แต่ว่ามันปลอดภัยโปร่ง เหมือนกำลังล่องลอยอยู่ที่ว่างท่ามกลางสีฟ้าอันสว่าง แต่ก็ไม่เหมือนกับ ‘เหาะ’ เพราะเขารู้สึกว่าเขาไม่ได้มีร่างในภาวะอันเบาหวิวประจวบคายนั้น

เขากำลังเพลินอยู่ในความสุขความสบาย

แต่แล้ว ดูเหมือนจะมีบางสิ่งบางอย่างเป็นสัญญาณผ่านเข้ามาในความปลอดภัยโปร่งว่างเปล่า ทำให้เขารู้สึกถึงร่างกายแขนขาขึ้นมา รู้ว่าเขายังคงนั่งอยู่ตรงนั้น ตรงที่ที่เขาั่งสวดมนต์อยู่กับลามะและพ่อของเขา

วิลลี่ลืมตาขึ้น

พ่อถามทันทีด้วยความอยากรู้

“เห็นอะไรบ้าง วิลลี่”

วิลลี่งัดหน้อยกับคำถามของพ่อ แต่แล้วก็ตอบว่า

“ไม่ได้เห็นอะไรครับ ผมไม่ได้เห็นอะไร”

เท็ดค่อนข้างผิดหวัง เขาคิดว่าวิลลี่จะ ‘เห็น’ อะไรบ้าง จากการนั่งที่ลามะเรียกว่า ‘ฉาน’ แม้จะยังไม่ถึงกับระลึกชาติได้ ก็น่าจะเป็นสิ่งที่นิยน์ตาคนธรรมดาไม่อาจมองเห็น เช่น ผีปีศาจ หรือนรกสวรรค์ อะไรเทือกๆ นั้น

เท็ดบอกลามะว่าเขาถามลูกชายว่าอย่างไร และวิลลี่ตอบเขาว่าอย่างไร ลามะยิ้มตามเคย ถามวิลลี่ผ่านเท็ดว่า

“เธอรู้สึกอย่างไรบ้าง วิลลี่เอาที่เธอรู้สึก ไม่ใช่เห็น”

ท่านเน้นคำว่า ‘รู้สึก’ และ ‘เห็น’

ลามะถามอย่างนี้ เขาเข้าใจเขาตอบว่า

“ผมรู้สึกเหมือนผมลอยอยู่ในที่ว่างๆ สบายดีครับ”

เด็กอายุ ๙ ขวบบอกความรู้สึกของเขาได้เพียงแค่นี้เอง ลามะผงกศีรษะช้าๆ หัวเราะนิดๆ

“ฉันเชื่อว่าเธอสบาย ไม่งั้นคงไม่นั่งนิ่งอยู่ได้ตั้งเกือบสามชั่วโมง”

“ผมหลับไปหรือครับ”

“ไม่ใช่หลับ แต่เธออยู่ในภาวะอย่างหนึ่งซึ่งฉันไม่อาจจะอธิบายให้เธอ เข้าใจได้ แต่เมื่อเธอบอกว่าสบายก็ดีแล้ว พรุ่งนี้เราจะปฏิบัติอย่างนั้นกันอีก”

ลามะกล่าวกับเท็ดว่า “นอนหลับพักผ่อนกันให้สบายเถอะ พรุ่งนี้เข้า หกโมงครึ่งจะให้เด็กยกอาหารมาให้ แล้วพรุ่งนี้ค่อยพบกันใหม่”

ลามะจัดให้วิลลี่กับเพื่อนนอนในห้องปฏิบัติธรรมนั้น มุมห้องมีผ้าคลุมปู ไม้ผืนหนึ่ง อีกสองผืนเอาไว้ให้ห่ม

เท็ดเอนกายลงนอน บอกลูกชายว่า

“แกเก่งมากที่นั่งอยู่นานๆ ได้ พ่อกับเพื่อนๆ ในสมัยก่อนนอนไม่เคยนั่ง อยู่ได้นานกว่าครึ่งชั่วโมง”

“ผมชอบ ผมอยากทำแบบนั้นอีก”

“แกหมายถึงนั่ง และปฏิบัติที่ลามะเรียกว่าฌานนะหรือ”

“ครับ พ่อ”

“เพราะอะไร”

เด็กชายนอนคว่ำ พลังแบมือคว่ำซ้อนกันรองรับคางเอาไว้ ตอบว่า

“ไม่รู้ซีครับ มันสบายดี ผมก็ไม่รู้ว่าสบายยังไง รู้แต่ว่าตัวผมมันโล่งๆ ตรงนี้ก็ว่างๆ บอกไม่ถูก”

เขาใช้นิ้วชี้เคาะเบาๆ ตรงหน้าผากของเขา

“แต่ผมชอบแล้วกัน”

เท็ดนิ่ง ไม่พูดวาทะอะไร เขารู้ว่าเด็กขนาดวิลลี่คงอธิบายอะไรให้เขา เข้าใจมากกว่านี้ไม่ได้

“นอนเสียเถอะ วิลลี่” เท็ดตัดบท

“เรามีเวลาอยู่ที่นี้อีกหลายคืน ถ้าแกชอบแกก็จะได้เรียนรู้กับลามะต่อไป พ่ออยากรู้เหมือนกันว่าในที่สุดแกจะมองเห็นอะไรบ้าง”

* * *

คืนที่สอง

ก่อนจะเริ่มเรื่องอื่น

พ่อบอกลามะว่า วิลลี่ฝันเห็นบ้านหลังหนึ่ง

“ผมไม่ได้เรียนท่านแต่แรก ลูกชายของผมชอบฝันเห็นบ้านหลังหนึ่งเสมอๆ โดยเฉพาะในระยะเวลาสองปีมานี้ แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไร คิดว่าใครๆ ก็ฝันได้ บางทีเขาอาจจะอยากย้ายบ้าน หรืออาจจะชอบใจอยากอยู่บ้านที่เขาเห็นในหนังสือในโทรทัศน์ หรือในที่แห่งใดแห่งหนึ่ง เพิ่งมานึกขึ้นได้ว่าบ้านที่เขาฝันเห็นบ่อยๆ ตามที่เขาเล่าให้ฟัง รู้สึกว่าออกจะมีลักษณะแปลกๆ”

“ถามเขาดูสิว่า บ้านนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร ให้เขาเล่าให้ชัดเจน” ลามะพูดเรียบๆ ไม่แสดงอาการประหลาดใจแต่อย่างใด

วิลลี่ตอบว่า “ผมฝันเห็นไม้ขีด แต่ก็เห็นว่าเป็นบ้านไม้หลังคาเป็นใบไม้ด้วยครับ ใบไม้ยาวๆ แห่งๆ มีบ้านหลังหนึ่งลอยอยู่ในน้ำด้วยครับ อีกหลังหนึ่งใหญ่มาก มีต้นไม้เยอะแยะที่เดียวครับ”

“เธอฝันเห็นบ้านที่เล่านี้บ่อยๆ รึ”

“ครับ แต่ฝันประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง”

ลามะยิ้มนิดๆ ไม่ได้บอกวิลลี่ว่า บางทีเขาอาจจะได้ ‘เห็น’ บ้านหลังนั้นอย่างชัดเจน แต่ทว่าไม่ใช่เพียงความฝันซึ่งเกิดจากจิตใต้สำนึกดึงมันออกมาจากอุปาทานในอดีตที่ตามติดตัวเขามา

ท่านไม่อยากจะทำให้เขาตื่นเสียก่อน อาจมีผลทำให้เขาไม่อาจสงบใจได้เหมือนดังเมื่อวันวาน

๒

คืนวันนี้ วิลเลียมปฏิบัติอย่างเมื่อคืนก่อน

เขาใช้เวลาสำหรับการภาวนาไม่นานเท่าคืนแรกก็รู้สึกโล่งปลอดโปร่งทั้งใจและกาย ลามะสั่งให้เขาตั้งใจระลึกถึงตัวเขาเองว่า เมื่อวานนี้เขาทำอะไรบ้างนึกถึงตัวเขาถอยหลังกลับไปเท่าที่เขาสามารถจำได้ ตั้งแต่ปีก่อน ปีที่เขาอายุแปดขวบ เจ็ดขวบ แล้วก็หกขวบลงไปเรื่อยๆ

ประหลาดเหลือเกิน

วิลเลียมรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเขากลับมีอายุถอยหลังลงไป มีแค่แต่เพียงเห็น

จากแปดขวบ เจ็ดขวบ เป็นหก ห้า สี่ สาม สองขวบ จนกลายเป็นเด็กแดงๆ นอนดินอยู่ ความปลอดโปร่งโล่งในตอนแรกเปลี่ยนเป็นอึดอัด แล้วก็พลันมืดมิด ตัวเหมือนหลุดจวบเข้าไปในที่แห่งหนึ่ง ลอยเคว้างคว้างอยู่กลางน้ำทะเลๆ ชละๆ อยู่อย่างนั้นโดยไม่หยุดนิ่ง

แล้วโดยฉับพลันทันทีก็กลับปรากฏแสงสว่างเป็นจุด

เขารู้สึกเหมือน 'ตัว' ที่ไม่ได้ปรากฏขึ้นมาเป็น 'ร่าง' ของเขา จวบเข้าไปรวมกับแสงสว่างนั้น แล้วค่อยๆ หมุนช้าๆ อยู่กับที่

วิลเลียมรู้สึกเหมือนเขากำลังถูกดึงเข้าไปสู่อะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งเขาไม่รู้ ราวกับถูกกระแสน้ำอย่างหนึ่งพัดพาให้เขาต้องไปที่นั่น

แต่แล้วก็กลับรู้สึกเหมือนถูกดึงกลับมาช้าๆ ด้วยพลังอะไรอีกอย่างหนึ่ง

เขา 'รู้สึก' และ 'เข้าใจ' ด้วยสัมผัสกลับ

"วาสนาบารมีเก่าที่เจ้าสะสมเอาไว้แต่ชาติปางก่อนทำให้เจ้าลู่ถึงบุพเพนิวาสานุสติญาณได้อย่างรวดเร็ว คนจำนวนมากปฏิบัติมานับปีก็ทำสมาธิอยู่ตลอดชีวิตยังไม่ลู่ถึงญาณแม้แต่ขั้นต่ำสุด ได้แต่เพียงความสงบเฉยๆ"

“ต่อไปนี่ถ้าเจ้าต้องการจะระลึกถึงสิ่งใดอันเป็นอดีต ให้เจ้าภาวนาสารวมจิตใจให้หยุดนิ่งอย่างที่ได้ปฏิบัติมาแล้วจำเอาไว้”

ความเข้าใจจากภาษาใจต่อใจหยุดเพียงแค่นั้น

วิลเลียมกลับรู้สึกตัวว่าเขาคือ วิลเลียม กำลังนั่งอยู่ในวิหารกับลามะ เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้น พบสายตาของพ่อจ้องมองดูเขาอยู่ แต่ลามะนั้นหันหลังไปสายตาลงต่ำ ต่อเมื่อเขาลืมตาขึ้นเต็มที่แล้ว ท่านจึงได้มองดูเขายิ้มมนิดๆ อยู่ในดวงหน้าสงบ

วิลเลียมยังจำ ‘ความเข้าใจ’ จากภาษาใจได้ แต่บัดนี้เมื่อท่านพบกับพ่อ เป็นภาษาของท่าน เขาไม่เข้าใจเลย และท่านเองก็พบกับเขาไม่รู้เรื่อง

“ลามะถามว่าลูกอยากเห็นอะไร”

“อยากเห็นเรือนแรมที่พ่อจะไปอยู่ พ่อเล่าให้ผมฟังบ่อยๆ ว่าไปฮันนี่มูนกับแม่ที่นั่น ผมอยากเห็นอยากรู้ว่าเวลาไปเจอเข้าจริงๆ แล้วจะเหมือนที่เห็นหรือเปล่า”

ลามะกล่าวกับวิลเลียม หลังจากพ่อบอกท่าน

“ภาวนาสี สารวมจิตใจให้สงบเหมือนที่เคยทำ”

วิลเลียมปฏิบัติตามที่ท่านบอก

คราวนี้ไม่ยาก ครู่เดียว อารมณ์ของเขาก็เป็นเอกัคตา แน่วนิ่งอยู่ในอารมณ์เดียว

เขาอธิษฐานขอให้เห็นภาพตามที่ปรารถนา

‘ตาทิพย์ภายใน’ ของเขาเห็นเรือนหลังหนึ่งอย่างแจ่มชัด

เรือนตึกประกะอบเครื่องไม้ทาสีขาวสะอาด อยู่ริมแม่น้ำกว้างใหญ่ที่มีเรือเล่นขึ้นล่องไปมาอยู่ตลอดเวลา

เขาค่อยๆ ถอยกลับออกมาจากฌาน

การถอยกลับนี้เขาทำได้เองอย่างประหลาด โดยลามะไม่ได้สอน

“ลูกเห็นอะไรหรือเปล่า” เท็ดถาม

“ผมเห็นบ้านหลังใหญ่ เป็นตึกมีหน้าต่างมีลูกทรงไม้มีระเบียงเยอะเยอะทาสีขาว”

“ผิดละ บ้านที่พ่อไปอยู่เป็นตึกสี่เหลี่ยมवलแต่เก่าคร่ำคร่า หน้าต่างหักหลายบาน”

“ที่ผมเห็นหน้าต่างไม่หักสักบาน ทาสีขาวด้วย”

เท็ดยิ้ม แพลคำพูดให้ลามะฟัง

ลามะยิ้ม ถามว่า

“ถามวิลลี่ดูสิ บ้านที่เห็นเหมือนกับที่เขาฝันถึงบ่อยๆ หรือเปล่า”

วิลเลียมตอบว่า

“ไม่เหมือนครับ บ้านที่ผมฝันเห็นมันอยู่ในน้ำ ลอยอยู่ในน้ำ บนฝั่งก็มีบ้านเหมือนกันบ้านสีดำๆ สีไม้จะครับไม่ใช่ตึกทาสีขาว”

ลามะยิ้มนิดๆ อยู่ในหน้าตามเคย กล่าวกับเท็ดว่า

“บ้านอยู่ริมน้ำ ไปพักที่นั่นระวังวิลลี่หน่อยนะ”

“ท่านหมายถึงว่าเขาจะเป็นอันตรายหรือครับ”

เสียงเท็ดออกจะตกใจและเป็นห่วง

ลามะสายหน้านิดๆ “ไม่ถึงอย่างนั้น แต่วิลลี่จะพบกับอะไรบางอย่าง มันเป็นเรื่องจริงที่จะต้องเวียนมาพบกันอย่างนั้น อย่างไรก็ตามเท่าที่วิลลี่ได้ไปแล้ว จะทำให้เขาเข้าใจกันได้กับสิ่งที่รอคอยเขาอยู่”

เท็ดไม่เข้าใจ แต่ลามะตัดบทว่า

“คุณมีเวลาอยู่ที่นี้สี่วัน แต่เพียงแค่วันสองคืนเท่านั้นวิลลี่ก็สามารถปฏิบัติฉานได้ถึงฉานสาม เป็นอันว่าถ้าคุณไม่ว่างก็ไม่ต้องมาลาอาตมาดอก”

“ถ้าผมมีโอกาสผมจะแวะมาราบท่านอีกครั้ง”

ขณะที่มุ่งหน้าเดินกลับถึงโรงแรม ซึ่งเมลิสซาพักอยู่ เท็ดถามลูกชายว่า

“แกรู้สึกอย่างไร วิลลี่”

“สนุกดีครับ”

วิลลี่ตอบตามประสาเด็ก

“ผมนั่งหลับตาภาวนา ใจผมอยู่ที่ลมหายใจเข้าออกเข้าออกอย่างลามะสอน แล้วอยู่ๆ ผมก็รู้สึกโล่งว่างสบายดี แล้วผมก็หมุนซ้ายๆ ที่หลังนี้ผมอธิษ-

ฐานนี้ก้อยู่ในใจตอนภาวนา อธิษฐานให้ผมเห็นบ้านที่พ่อจะพาผมไป ผมก็เห็นจริงๆ มัน...เห็นในใจนะครับพ่อ”

“เหมือนฝันนี่”

“ไม่เหมือนหรือพ่อ”

เด็กชายดูจะไม่สนใจกับสิ่งที่เขา ‘ได้’ มาโดยบังเอิญมากไปกว่าความสนุกและตื่นเต้น สองพ่อลูกกำลังเดินผ่านลานหน้าตึกก่อสร้างอย่างหยาบๆ ทว่ามั่นคงแข็งแรงเป็นที่อยู่อาศัยของประชาชนทำนองอพาร์ตเมนต์ ที่ลานนั้น มีผู้คนจำนวนมากออกมาร่ำรำวยเงินท่าต่างๆ

เด็กชายวิลเลียมถึงกับวิ่งเข้าไปกลางกลุ่ม และพยายามร่ำรำเอาอย่างพวกเขา

เห็นดีเอ็นดูลูกชายพลางหัวเราะ

ดูเหมือนวิลเลียมจะฟังเรื่องความสามารถพิเศษของเขาเอาไว้ที่วัดนั่นเอง เพราะมันไม่ใช่สิ่งจำเป็นต่อชีวิตเด็กๆ อย่างเขา

หลังจากท่องเที่ยวอยู่ในปักกิ่งอีกสองวัน พ่อก็พาแม่กับวิลเลียมมาถึงเมืองไทย ท่าทางของพ่อออกจะงงๆ อยู่เหมือนกัน เพราะพ่อมาเมืองไทยคราวโน้นตั้งสิบปีมาแล้ว

อย่างไรก็ตาม พ่อก็พยายามถามและ ‘คลำ’ ขึ้นรถประจำทางมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงท่าเรือที่พ่อเคยลงเรือข้ามฟาก

ฝรั่งสามคนพ่อแม่ลูกสะพายเป้ใหญ่คนละใบ โดยเฉพาะพ่อนั้นสะพายใบเป้เริ่มขนาดถุงทะเลทีเดียว

วิลเลียมตื่นเต้นตลอดเวลา เขาไม่เคยเห็นแม่น้ำมาก่อนเลย โดยเฉพาะแม่น้ำที่มีเรือสารพัดชนิดแล่นขึ้นล่องตลอดเวลา เขาแปลกใจมากกับเรือแจวและเรือพายรูปร่างแปลกๆ ที่สามารถไต่คลื่นจากเรือยนต์อยู่กลางแม่น้ำ

แต่ทว่าในความตื่นเต้นนั้น ดูราวกับเขาเคยรู้จักมันมาก่อนอย่างนั้นแหละ

จริงสิ มันเหมือนกับภาพที่เขาเห็นขณะนั่งปฏิบัติสมาธิอยู่นั่นเอง

พ่อพาเขากับแม่ลงเรือยนต์ที่มีคนโดยสารนั่งอยู่ตามม้านั่งเป็นแถวๆ
ขวางตามลำเรือเกือบจะเต็มทุกที่นั่ง

ระหว่างเรือวิ่งไปตามลำน้ำกว้างใหญ่ พ่อกับแม่ต่างจ้องมองเขม็งดูตาม
ฝั่งตรงข้ามกันกับฝั่งกรุงเทพฯ

พักใหญ่พ่อก็ร้องขึ้นว่า

“หยุด หยุด”

พอลงชี่มือไปยังบ้านหลังหนึ่ง พ่อจำได้จากการกระระยะห่างจากวัดที่มี
โบสถ์สวยงาม ประดับทองระยับ

วิลเลียมจำได้ทันทีว่า บ้านหลังนี้เองที่เขา ‘เห็น’ จากการเข้ามา

“บ้านนี้แหละพ่อ บ้านนี้แหละ”

เขาร้องบอกพ่ออย่างตื่นเต้นตามประสาเด็ก กระโดดจากเรือขึ้นไปบน
ทำน้ำทันทีที่เรือเทียบให้ เป็นเวลาน้ำขึ้นสูงเกือบถึงพื้นทำน้ำ บันไดที่มอง
เห็นเหนือน้ำอยู่เพียงสองชั้นจึงไม่จำเป็นต้องใช้

วิลเลียมร้องอุทานอย่างตื่นเต้น

“ยิปปี”

พ่อขึ้นจากเรือเป็นคนสุดท้าย มองดูตึกสองชั้นสีขาวกลางหมู่ไม้ใหญ่ๆ
ร่มครึ้มอย่างแปลกใจ พิมพ์ว่า

“เมื่อก่อนนี้มันไม่เป็นอย่างนี้ แต่เขาก็คงซ่อมมันใหม่ซะแหละ”

ทำน้ำหาสีขาวเช่นกัน มีม้านั่งยาวหันหน้าเข้าหากัน หลังคาทำน้ำ
แน่นหนาด้วยไม้เลื้อยใบสีเขียวเข้มปกคลุมจนไม่เห็นหลังคา

เมลิสซาเปรยว่า

“ไม่เห็นมีคนสักคน ฉันทักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าจะที่บ้านหลังนี้ เมื่อ
ก่อนนี้มันเป็นเรือนแรมนี่นา”

หล่อนจำได้ว่า เมื่อสิบปีก่อน หล่อนกับเท็ดก็มาท่องเที่ยวกันแบบนี้
ครั้งแรกพักอยู่เรือนแรมย่านถนนข้าวสาร ต่อมาย้ายเข้ามาพักฝั่งนี้ ซึ่งอาจ
จะเป็นบ้านหลังนี้

ตอนนั้นเก่าและทรุดโทรม นายจอนคนเฝ้าบ้านจึงหาลำไฟด้วยการ

ข้ามไปหาฝรั่งมาพัก

ชั้นบนโทรม เครื่องไม้ประกอบ เช่น หน้าต่างและช่องลม ไม้ฉลุ บางชั้นหักลงมาห้อยอ่องแรง บางชั้นก็หลุดหายไปเลย นายจอนหรือขจรเปิด แต่ห้องชั้นกลางสามห้องให้เช่า แต่ละห้องกว้างตั้งเตียงได้ถึงสี่เตียง ห้าเตียง วิลเลียมเดินนำพ่อแม่ไปที่ตัวตึก ห่างจากทำน้ำประมาณสักร้อยเมตร ทันทีที่ขึ้นมาอยู่บนทำน้ำ เขามีความรู้สึกคล้ายๆ กับว่ามีกระแสะอะไร บางอย่างวนเวียนอยู่รอบตัวเขา แต่วิลเลียมยังเด็กเกินไปกว่าที่จะสนใจและ รับรู้ความรู้สึกของตน

วิลเลียมเดินพลากร้องเพลงพลา

“ฮาย...มีใครอยู่ข้างใหม่ครับ เฮย์...มีใครอยู่ข้าง”

โธ่เอ๊ย พอพ้นตัวตึกเข้าไปทางด้านหลังจึงได้เห็นเรือนเล็กๆ แอบอยู่ ทางมุมรั้ว มีรถยนต์คันเล็กๆ คันหนึ่งจอดอยู่ด้วย

ผู้ชายวัยประมาณห้าสิบคนหนึ่งเพิ่งเดินออกมาจากพุ่มไม้ไปบังด้าน หน้าเรือนเล็กหลังนั้น

ทั้งเท็ดและเมลิสซาจำได้ทันทีว่า คือนายจอนหรือขจร ซึ่งพวกเขาเรียก กันสั้นๆ ว่าจอน

“มาทำไมกัน ใครให้มาที่นี่ ที่นี่ไม่ใช่เรือนแรมแล้ว เลิกมานานแล้ว”

นายจอนส่งภาษาบอกเท็ดกับเมลิสซา เท็ดเดินเข้าไปหาเขา บอกว่า

“จอน คุณคงจำผมกับเมลี่ไม่ได้ เมื่อสิบปีก่อนผมเคยมาพักที่นี่ใกล้ มาตรการนี้ผมก็เลยพยายามหาทางมาที่นี่เพราะอยากจะพักที่นี่อีก”

“อ้อ ผมพอจะจำได้เหมือนกัน แต่ไม่แม่นยำเท่าไรเพราะแขกที่มา พักมันมากมายหลายคนัก อย่างไรก็ตามเสียใจด้วยนะคุณ ตอนนั้นผมรับใคร มาพักไม่ได้แล้ว เจ้าของบ้านท่านซ่อมบ้านเอาไว้ ท่านจะมาอยู่เอง”

๓

“ແ່ງຈຶງ ພມຕັ້ງໃຈຈະມາພັກທີ່ນີ້ຢ່າງເຕັມທີ່ທີ່ເຮົາ ສູ້ພຍາຍາມຫາທາງມາຈົນຄິ່ງ”

ເທັດມອນໄປທ້ວງບຣີເວນບ້ານແລ້ວແງ່ນດູຕ້ວຕິກ ພິ່ງນິກຂຶ້ນມາໄດ້ວ່າວິລີ່ບອກລາມະວ່າເຂົາ ‘ເຫັນ’ ບ້ານຫາສີຂາວຢູ່ຣີມນ້ຳ ເທັດນິກຍື່ມຢູ່ໃນໃຈວ່າລູກຊາຍຂອງເຂົາເລືອກແລ້ວ ເພາະບ້ານຫາສີນີ້ເມື່ອເຂົາມາພັກສິບປີກ່ອນ ມັນເປັນຕິກຊາຍສີເລື້ອນນວລ ເກ່າຄຣ່ຳ ຣຸກເຮື້ອດ້ວຍໄມ້ເລື້ອຍແລະຕົ້ນຕົ້ນຕູ້ກແກ່ຕ່າງກາກ

ວິລີ່ບອກຄູກຕ້ອງຈຶງຈູງ

“ແລ້ວເຮົາຈະໄປພັກກັນທີ່ເຫນື່ອເທັດ” ເມລີສາຄາມສາມີ ນິຍົມຕາມອ່ງດູຂຈຣກລ່ຳກັບເຂົາວ່າ

“ຂອຄວາມກຣຸດນາໃຫ້ເຮົາພັກທີ່ນີ້ສັກສາມຄິນໄມ້ໄດ້ຫຼືອະ ເຮົາຍິນດີຈະຈ່າຍຄ່າທີ່ພັກໃຫ້ຕາມສມຄວຣ”

ຫລ່ອນມອນໄປຍັງເຮືອນຫລັງເລິກຂຶ້ງດູເຫມືອນຈະມີຫ້ອງເຮົາ ລັກຊະນະຄ້າຍຈະເຮົາເປັນສາລາມາກກ່ວ່າເຮືອນ ຂຈຣເຫລື້ອຍມອນໄປຕາມສາຍຕາຫລ່ອນ

“ນັ້ນເປັນເຮືອນທີ່ເຈົ້າຂອງທ່ານກຣຸດນາໃຫ້ພມກັບກຣຣາຍາພັກຢູ່ເພື່ອເຝົ້າບ້ານຫລັງນີ້ ເມື່ອກ່ອນນີ້ພມອາຄັຍຫ້ອງຂັ້ນລ່າງທີ່ຕິກໃຫຍ່”

“ພມຈຳໄດ້” ເທັດກລ່ຳ

ນິກຄິ່ງສາກພຂອງຕິກເມື່ອຄຶ້ງທີ່ເຂົາມາພັກກ່ອນໂນ້ນ ຄຣອບຄຣັວຂອງນາຍຂຈຣປຣະກອບດ້ວຍກຣຣາຍຂອງເຂົາແລະບຸຕຣສາວອາຍຸ ໑໓-໑໔ ພັກອາຄັຍຢູ່ທີ່ຫ້ອງດ້ານຫລັງຕິກສອງຫ້ອງຕິດກັບຣະເບື້ຍງ ຄ່ອນຂ້າງຈະຈຸ້ງຣຸ່ງຢູ່ ເພາະນອກຈາກຄວາມເກ່າແກ່ຈນກະທັ່ງປູນະທະາະກະຕຳກະຕ່າງ ຍັງອາຄັຍຣະເບື້ຍງທຳກັບຂ້າວແລະເກັບສິ່ງຂອງພວກຫັກງູ ພັງງູ ທັ້ງຫລາຍ ຈາກຣະເບື້ຍງລຸ່ງໄປເປັນລານປູນຊີເມນດີສີຄ້າງແຕກເປັນບາງສ່ວນ ມີຫ້ອງນ້ຳຫ້ອງສ້ວມຂຶ້ງສ້າງລວກງ ສຳຫລັບຄຣອບຄຣັວຂອງນາຍຂຈຣ

ตัวนายขจรเองนั้นเป็นลูกหลานคนเก่าของตระกูลผู้เป็นเจ้าของบ้านนี้ จึงได้รับอนุญาตให้พักอาศัยอยู่พร้อมทั้งทำหน้าที่เฝ้าบ้านไปด้วย

ตอนนี้ ตัวตึกตลอดจนบริเวณรอบบ้านดูสวยสะอาดสวยงาม แปลกหู แปลกตา จนกระทั่งเหลือเค้าเดิมก็เพียงรูปร่างของตัวตึกสองชั้นแบบโบราณ เท่านั้นเอง

เห็นกำลังจะถามถึงภรรยาและลูกสาวของนายขจร ก็พอดีหญิงวัยเดียวกันกับนายขจรเดินพ่นซุ่มไม้ที่บังอยู่หน้าเรือนเล็กออกมาโผล่ดู

หล่อนส่งเสียงถามว่า

“ใครนะพี่จร”

“ฝรั่ง เขาบอกว่าเขาเคยมาพักที่นี่ หลายปีมาแล้วตอนที่เราแอบทำเกสต์เฮาส์กันนะ”

เสียงที่เอ่ยถึง ‘เกสต์เฮาส์’ ออกจะขบขันนิดหน่อย เมื่อสิบปีก่อน กิจการเกสต์เฮาส์เพิ่งจะเฟื่องขึ้นมา บ้านใครใหญ่มีห้องว่างๆ เหลืออยู่ เจ้าของจึงหารายได้ด้วยการให้ฝรั่งเช่าพักเป็นที่นิยมของฝรั่งนักท่องเที่ยวมาก เพราะราคาที่พักถูกกว่าโรงแรมและเป็นกันเอง ตลอดจนได้สัมผัสชีวิตของคนไทยดีกว่าพักเป็นกลุ่มอยู่ตามโรงแรม

ภรรยาของเขาเดินตรงเข้ามาหา หล่อนพูดภาษาฝรั่งได้บ้าง แต่ฟังไม่เข้าใจ

“บอกเขาสิว่าเลิกมาสองสามปีแล้ว เจ้าของท่านจะมาอยู่เอง”

“บอกเขาแล้ว”

เมลิสามีจิตวิทยาดีกว่าสามี พอสบตากับภรณยานายขจร หล่อนก็ยกมือขึ้นพนมจรดคาง

“ซาหวัตดีคะ”

หล่อนจำคำนี้มาจากพวกคนไทยในสหรัฐฯ

จิตวิทยาของหล่อนใช้ได้ดี บุญศรีพนมมีอริบไหวหล่อน ถามลอยๆ ว่า

“ฝรั่งจากไหนกันนะ”

“อเมริกัน พวกอเมริกัน”

สามีบอกเล่า

“ผู้ชายเขาบอกว่าเขาเคยมาพักกับเมียเขาเมื่อสิบปีก่อน ใ้ฉันก็จำไม่ได้ มันเยอะแยะหลายพวกหลายเหล่านัก แล้วก็ตั้งนานแล้วด้วย”

“แล้วไง ทำไมไม่บอกให้เขาไปพักที่อื่นล่ะ”

บุญศรีมองไปยังเด็กชายซึ่งยืนอยู่กับที่นิ่งๆ แต่นัยน์ตาไม่อยู่เฉย กวาดมองไปทางโน้นที่ทางนี้ที่อยู่ตลอดเวลา ถามเมลิสาว่า

“ยัวร์ซัน”

เป็นอันเข้าใจกัน เมลิสาดตอบว่า

“เยส”

เด็กชายหันมามองดูบุญศรี ตั้งแต่หล่อนถามมารดาของเขา แล้วเขาก็ยิ้มกับหล่อน

อาจเป็นเพราะหน้าตาคมสันของวิลลี่ ยิ้มสดใสและแววตากระจ่างสวยของเขาทำให้บุญศรีเกิดความเอ็นดู หล่อนถามสามีว่า

“เขาไม่รู้จะไปพักที่ไหนหรือยังไงพี่จอร์”

“ก็นั่นแหละ จะให้พักที่นี้ก็ไม่ว่าจะให้นอนที่ไหน ใ้บ้านศาลาของเรา มันมีแค่ห้องเดียว กับระเบียบเท่าแมวดิ้นตายเท่านั้นเอง”

“ห้องเก็บของไงล่ะ ถ้าเขานอนได้ก็ให้เขาอนไปก่อนซี ถ้าเขาไม่รู้จะไปที่ไหนจริงๆ”

ขจรถ่ายทอดคำพูดของภรรยาให้เท็ดฟัง เท็ดมีสีหน้าแสดงความยินดี

“ขอบคุณครับ ไม่มีปัญหาอะไรเราคงจะนอนได้”

บุญศรีก็กล่าวกับสามีว่า

“ให้นอนเถอะพี่จอร์ อีกตั้งสองเดือนกว่าคุณเมธจะมาอยู่ สงสาร ดูท่าจะไม่ใช้ฝรั่งมีเงินเท่าไร”

ขจรบอกสองสามีภรรยาว่า

“มีห้องว่างที่ตึกชั้นล่าง ตอนนี้ใช้เก็บของที่เพิ่งซ่อมแซม กับของที่ยังไม่ได้ใช้ คุณนอนห้องนั้นแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ ขอบคุณมาก”

ขจรพาสามคนพ่อแม่ลูกขึ้นบันไดตึกทางด้านหลัง เดินไปตามระเบียง ซึ่งปูกระเบื้องชนิดที่เรียกกันว่ากระเบื้องหน้าวัวถึงหน้าประตูห้องหนึ่งปิดไว้ด้วยสายยุมี่กุญแจล็อกแบบเก่า ขจรไขกุญแจเปิดประตูให้

ห้องนี้มีประตูติดต่อกับห้องอื่นภายในตึกอีกสองประตู แต่ลงกลอนไว้แน่นหนา ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นมีหน้าต่างแบบบานเกล็ด เป็นบานกระทุ้งตลอดทั้งด้าน ปิดสนิทไว้เช่นกัน

* * *

เมื่อก่อนนี้เห็นจำได้ว่า ห้องนี้เต็มไปด้วยของรุงรัง ส่วนมากเป็นเก้าอี้และโต๊ะเก่าๆ จนกระทั่งชำรุด ที่เป็นเก้าอี้ประกอบหวายก็ทะลุแทบจะไม่เหลือส่วนของหวายติดอยู่เลย ที่เป็นตู้ก็กระจกแตก อาศัยเก็บหนังสือพิมพ์บ้าง และสิ่งของสัพเพเหระที่ไม่มีราคาค่างวดอะไร

บัดนี้จากแสงสลัวที่ส่องผ่านช่องลมไม้สลักฉลุฉายเข้ามา เห็นภายในห้องชัดเจน ดูสะอาดสะอ้าน ข้าวของที่เก็บไว้ในห้องมากมายก็เป็นของที่ซ่อมแซมแล้วอย่างดี

ตู้ใบใหญ่สองใบติดฝาผนังขนานประตูห้องด้านหนึ่งอยู่ ตอนบนเป็นกระจกตลอด สูงเกือบถึงเพดาน ตอนล่างเป็นไม้ทึบทาสีดำ ก็ดูจะเพิ่งซ่อมแซมใหม่เอี่ยม ยังดูलयทอง เตียงไม้สักเท้าตู้ โต๊ะกลมและเก้าอี้หวายพนักโค้งแบบเก่า วางไว้เกือบเต็มพื้นที่ห้อง

บุญศรีซึ่งตามมาด้วย จัดการเปิดหน้าต่างบานกระทุ้งขึ้นไปทุกบานแล้วใช้ขอสับ ขจรบอกเห็เต๋ว่า

“คุณยกของแอบๆ เอาหน่อยแล้วกัน เครื่องนอนเห็นจะมีให้แค่สี่กับหมอน แล้วก็มุ้ง มุ้งลวดยังไม่ได้ทำ ต้องกางมุ้งกันยุง”

“เหมือนเมื่อก่อนนี่” เห็เต๋หัวเราะเบาๆ “ขอบคุณมากครับ”

“เตี้ยวไปกินข้าวด้วยกันก็ได้” บุญศรีบอกเมลิสากล่าวว่า “คุณกินข้าวเป็นหรือเปล่า”

“เป็นค่ะ อยู่ที่โน่นเรากินข้าวเหมือนกันแต่ไม่บ่อยนักเพราะมันแพง” เมลิสาวุดตอไปว่า

“เราจะจ่ายค่าที่พักกับค่าอาหารให้คุณ แล้วแต่คุณจะคิด”
บุญศรีฟังออก หล่อนหลุดปากออกมาเป็นภาษาไทยว่า
“ไม่เป็นไร”

เมื่อก่อนนี้ ขจรรักกับหล่อนมีรายได้้น้อยมาก ขจรทำงานขับรถส่งของ
ให้ร้านค้าแห่งหนึ่ง ได้เงินเดือนแค่เดือนละพันกว่า หล่อนกับขจรจึงหาไลฟ์
ด้วยการเปิดบ้านที่ ‘เจ้านาย’ ท่านให้อาศัยเฝ้าอยู่ เป็น ‘เกสต์เฮาส์’ หรือ
‘เรือนแรม’ ให้ฝรั่งนักท่องเที่ยวที่ไม่มีเงินอยู่โรงแรมเช้า คิดค่าเช่าเป็นรายหัว
โดยขจรเป็นผู้ชักนำมาจากปากโน้น

แต่ตอนนี้ หล่อนกับขจรไม่ได้ซัดสนถึงขนาดนั้นแล้ว แต่ทว่าขจร
ไม่เหมือนภรรยา

เขาบอกเห็นตัว

“คิดวันละแปดสิบแล้วกันสำหรับค่าที่พักสามคน จะไปเมื่อไหร่ค่อยจ่าย”

บุญศรียิ้มกับเมลิสซา แล้วก็เลยยิ้มกับวิลลี่อย่างเอ็นดู ชมว่า

“ลูกชายหล่อดีนี่”

หล่อนตะแคงเด็กชายเบาๆ ก่อนเดินตามสามีออกไป วิลลี่กวาดตามองไปรอบห้อง

เห็นถามลูกชายว่า

“บ้านนี้ไซหรือเปล่าที่แกฝันถึงบ่อยๆ”

เด็กชายสั่นหน้า

“ผมไม่เคยฝันเห็นข้างในบ้าน บ้านนี้ก็ไม่ใช่บ้านที่ผมเคยฝันเห็นบ่อยๆ
นั่นมันเป็นบ้านหลังคามุงใบไม้ยาวๆ แล้วก็ยังเป็นบ้านอยู่ในน้ำ ลอยอยู่ในน้ำ”
วิลลี่นั่งคิดนิดหนึ่ง

“แต่ตอนที่นั่งสมาธิ ผมเห็นบ้านหลังนี้ บ้านทาสีขาวหลังนี้แหละ เป็น
บ้านนี้อย่างแน่นอน”

“แปลก” เมลิสซาพึมพำเบาๆ หล่อนไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้จริงๆ “ลูก
เห็นได้ยังไงกันนะ เห็นลวงหน้า”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมออกไปดูอะไรๆ ข้างนอกนะครับ พ่อ”

“ไปเถอะ”

“ระวังหน่อยนะ วิลลี่ แม่น้ำถึงจะไม่เชียวนักแต่ลูกก็ไม่คุ้นเคยกับมัน แม่ไม่อนุญาตให้ลูกลงไปว่ายน้ำเล่นนะ ไม่อนุญาตอย่างเด็ดขาด”

“ผมไม่ลงไปหรอกนะ แม่”

วิลลี่ร้องบอกมารดา เดินออกไปโผล่หน้าที่ประตู

ดูเหมือนเขาจะเห็นร่างเล็กๆ ของเด็กผู้หญิงอายุขนาดเขาคอนหนึ่งหลบ เลี้ยวหายไปไวๆ ตรงมุมระเบียง วิลลี่คิดว่าอาจเป็นลูกหลานของขจรกับบุญศรี

ธรรมดาวิลลี่ไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้หญิงเท่าใดนัก เพื่อนโตๆ ของเขาบางคนมี ‘หวานใจ’ เหมือนกัน แต่วิลลี่ยังไม่เคยเห็นเด็กผู้หญิงคนไหนสวยและน่ารักพอที่จะเป็น ‘หวานใจ’ ของเขาได้

อย่างไรก็ตาม เขาก็อดเดินไปชะโงกดูตรงมุมระเบียงซึ่งหักมุมทอด วนกลับไปกับตึกอีกด้านหนึ่งไม่ได้

บ้านหลังนี้มีระเบียงสองด้าน คือด้านหลังตัวตึกและทางด้านขวาที่วิลลี่ กำลังชะโงกมองอยู่ ระเบียงด้านนี้มีบันไดขึ้นชั้นบนด้วย อยู่เกือบปลายสุดของระเบียง แต่ทางขึ้นบันไดหันไปทางโน้น

วิลลี่กำลังอยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น เขาไม่แน่ใจนักว่า เมื่อครู่นี้เขา เห็นเด็กผู้หญิงจริงๆ หรือเปล่า เพราะรู้สึกว่ารวดเร็วเหลือเกิน รวดเร็วจนกระทั่งเขามองเห็นด้านหลังหล่อนเพียงแวบเดียวเท่านั้นเอง

ไม่เห็นด้วยซ้ำว่าหล่อนแต่งตัวอย่างไร เห็นแต่ว่าหล่อนทำผมกลมๆ พลิ้วๆ กองไว้กลางหัว แต่ลักษณะของหล่อนแม้แต่เห็นหล่อนเพียงไวๆ เขาก็รู้ว่าหล่อนเป็นผู้หญิง

บันไดนั้นทอดตรงไปสักสิบกว่าขั้นจึงถึงชานพัก แล้วก็หักขึ้นสู่ระเบียง
ชั้นบนตรงกับระเบียงชั้นล่าง

ระเบียงชั้นบนก็เหมือนชั้นล่าง กั้นขอบเป็นลูกกรง ตัวระเบียงแล่น
ผ่านห้องต่างๆ มองเห็นโล่งไปจนกระทั่งมุม

ไม่เห็นมีใครสักคน

ประตูห้องแรกตรงกับระเบียงแฉ่มอยู่นิดหน่อย

วิลเลียมจึงลองดึงให้เปิดออกมาเพียงข้างที่แฉ่มอยู่นั้น ยื่นหัวลอดเข้า
ไปมองดูในห้อง

ภายในห้องออกจะมีตลับ เพราะแสงที่ส่องผ่านมาตามช่องลมจล
ลวดลายเหนือบานประตูหน้าต่างนั้นเป็นแสงอาทิตย์ที่จวนจะลับไปเต็มทน

แต่วิลเลียมก็เห็นว่าห้องนั้นโล่ง มีโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวหนาหนักตั้ง
อยู่ตัวเดียวที่ริมฝาผนังด้านหนึ่ง พื้นห้องไม้กระดานแผ่นยาวๆ นั้น เช็ดถู
สะอาดเป็นมันออกสีเหลืองๆ

วิลเลียมแทรกตัวผ่านช่องประตูเข้าไปในห้อง ตั้งใจเปิดหน้าต่างสักบาน
เพื่อมองลงไปดูวิวแม่น้ำ เพราะเขารู้ว่าหน้าต่างด้านหนึ่งนั้นตรงกับแม่น้ำพอดี

เด็กชายรู้สึกเหมือนผิวกายสัมผัสกับกระแสลมเย็นๆ

และ...เขาเพิ่งเห็นร่างรางๆ ของเด็กคนหนึ่งยืนอยู่ในแสงสลัว มุมห้อง
ปลายสุดของโต๊ะ

ไม่รู้มายืนตั้งแต่เมื่อไหร่ เมื่อครู่ก่อนวิลเลียมไม่ยกเห็น

เด็กนั้นอายุคงจะรุ่นราวคราวเดียวกับวิลเลียม แต่ร่างเล็กนิดเดียว
แต่งตัวประหลาด จะนุ่งกางเกงก็ไม่ใช่ดูจืดๆ พองๆ ลงมาปิดหัวเข้า สวม
เสื้อแขนกุด คอลูกไม้ร้อยริบบิ้นรุตมาผูกเป็นพวงไว้ตรงอก ทำผมเป็นจุก
กลางกระหม่อม มีดอกไม้ร้อยเป็นพวงกลมๆ รั้วไว้รอบจุก นอกนั้นศีรษะโกน

เกลี้ยงไม่มีผมเลย

พอลลี่จริงจัง วิลเลียมดูไม่ออกเลยว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย

วิลเลียมมองเห็นหน้าเด็กคนนั้นไม่ชัด เพราะข้างนอกเริ่มมืดลงทุกขณะ เขาจึงก้าวเข้าไปหา ทักเสียงค่อนข้างดังว่า

“ฮาย เธอเป็นใครนะ”

คลื่นเสียงที่ตั้งออกมาจากปากเด็กชายสั้นสะเทือนหลังรวมตัวของอีกฝ่ายหนึ่งให้สลายไป

ร่างที่กำลังมองเห็นอยู่จึงเลื่อนหาย...

วูบหนึ่งวิลเลียมนึกถึง ‘ผี’ ขยับจะเผ่นหนีตามสัญชาตญาณ

ความรู้สึกวูบนั้นบอกตัวเองว่าเผ่น แต่ทว่าทำไมเขาจึงขยับไม่ได้ ได้แต่ยืนแข็ง จ้องมองดูตรงที่เห็นเด็กคนนั้นยืนอยู่

ร่างร่างๆ ปรากฏขึ้นอีกแล้ว

เด็กชายอายุเก้าขวบบอกตัวเองว่า ‘ผี’ แน่ๆ

เขาเห็นดวงหน้านั้นชัดขึ้นกว่าเก่า เป็นดวงหน้าที่มีผิวใสเหลืองนวล วิลเลียมทำอะไรไม่ได้ นอกจากยืนจ้องมองดู

ความกลัวค่อยๆ หายไปเมื่อเห็นดวงหน้านั้นยิ้มละไม

เขาขยับจะพูด อยากถามอยากรู้

แต่ดวงหน้านั้นส่ายนิดๆ

...ข้างติดต่อกันได้ยากเหลือเกิน แม้เขาจะมีสัมผัสที่หกทำให้ดวงตา-
เนื้อของเขาเห็นร่าง ‘หล่อน’ ได้ แต่ก็ยังติดต่อกันให้เข้าใจไม่ได้

‘หล่อน’ พยายามส่งกระแสจิต

ไม่สำเร็จ

กระแสจิตของเขาไม่ตอบรับไม่ตรงกัน

วิลเลียมหายกลัวแล้ว เขายืนนิ่งเงิบมองดูเด็กที่เขายังไม่แน่ใจว่าเป็น
หญิงหรือชาย

‘ใคร...ใคร’

เขาได้แต่เน่ถามอยู่ในใจซ้ำๆ ซากๆ

‘ใคร...ใคร...เธอเป็นใคร’

คำถามในใจของเขาคงจะเป็นประจักษ์ ‘สวิตซ์’ ที่เขาปิดๆ เปิดๆ ส่งกระแสพลังบางอย่างออกไป เปรียบเหมือนกระแสคลื่นวิทยุ ส่งออกไปอย่างเตลุ่มครั้งหนึ่งบังเอิญ ‘คลื่น’ ตรงกันเข้า

เด็กนั้น ‘ตอบ’ เขาว่าหล่อนเป็นผู้หญิง

เป็นคำตอบที่ผ่านเข้ามาเอง ‘ประจักษ์’ ขึ้นในใจของวิลเลียมเอง

ทำไม...อย่างไร

มันสุดวิสัยที่วิลเลียมจะรู้ได้

หล่อนเป็นผู้หญิง

ไม่เห็นสวย ไม่เห็นเหมือนผู้หญิงสักหน่อย

หล่อนยิ้มแย้มกับเขา แต่ไม่เคลื่อนไหว วิลเลียมเองก็ไม่กล้าพูดหรือเดินเข้าไปหาหล่อนอีก เขารู้แล้วว่าถ้าเขาเคลื่อนไหวหรือส่งเสียงดัง ‘หล่อน’ ก็จะหายไป

‘อยากรู้จัง เธอเป็นใครนะ อยากรู้ อยากรู้’

วิลเลียมนึกถามอยู่ในใจ ถามหลายอย่างเพราะอยากรู้ไปเสียหมด

แต่ที่นี้ไม่มีอะไร ‘ประจักษ์’ ตอบคำถามของเขา

กระแสคลื่นสวนกันไปมาไม่ตรงกัน

“วิลลี่”

“วิลลี่ ลูกอยู่ที่ไหน”

ร่างที่วิลเลียมจ้องมองอยู่หายไปแล้ว

เสียงร้องเรียกอันดังจากพ่อกับแม่ของเขานั้นเอง

แล้วก็มีเสียงเดินขึ้นบันได

‘หล่อน’ ไม่ปรากฏตัวขึ้นอีกแล้ว ที่นี้หล่อนหายไปเลยแน่ๆ

วิลเลียมหันกลับมา พอดีพ่อแม่โผล่เข้าประตู

“ลูกเข้ามาทำอะไรในนี้” เมลิสถามลูกชาย ช่างนอกแสงสุดท้ายของดวงตะวันยังอ้อยอิ่งอยู่ เมลิสากวาดตาถูรอบห้อง ห้องโล่งๆ ไม่เห็นมีอะไรสักอย่าง

“ผมเข้ามาดู เห็นประตูเปิดอยู่”

“เราจะไปอาบน้ำกันที่หน้า” พ่อบอก

“น้ำในแม่น้ำนะหรือ พ่อ”

“ใช่ เกือบค่ำแล้วต้องรีบไปอาบ เมื่อก่อนนี้พวกเราที่มาพัก ชอบอาบน้ำในแม่น้ำ หรือถ้าแกไม่อยากลงไปก็อาบในห้องข้างล่าง”

ห้องข้างล่างคือห้องน้ำเล็กๆ อับๆ หลังตึกใหญ่ติดกับลานบ้าน รู้ได้ว่าเป็นห้องน้ำสำหรับพวกบริวารใช้ ส้วมนั้นที่นั่งถ่ายไม่ได้เป็นโถ หากแต่เป็นเพียงที่วางเท้าสองข้างและต้องนั่งยองๆ วิลเลียมเพิ่งเคยเห็น

“ผมอยากอาบน้ำในแม่น้ำ”

วิลเลียมตอบอย่างลึกลับ

นึกสนุกเต็มทน จนกระทั่งลืมเหตุการณ์เมื่อครู่ก่อนไปชั่วคราว

เขาวิ่งลงบันไดนำหน้าพ่อแม่กลับไปห้องพัก จัดการถอดเสื้อผ้ากางเกง เหลือแต่กางเกงยัดสีฟ้าเข้มที่เขาสวมเป็นชั้นในแทนกางเกง สำหรับเล่นน้ำได้ พ่อกับแม่หัวเราะ เห็นคิดว่าแขนลูกชายไว้เมื่อเขาทำท่าจะวิ่งปราดไปก่อน

“เดี๋ยว เราไปด้วยกัน แม่น้ำไม่เหมือนสระว่ายน้ำ แกจะกระโดดลงไปดำผุดดำว่ายเหมือนในสระไม่ได้ มันไหลเชี่ยวและอาจมีอันตรายถ้าไม่ระวัง”

วิลเลียมชะงัก

“มีอะไรหรือพ่อ”

เห็นหัวเราะค่อนข้างดัง

“แกไปเอามาจากไหน แม่น้ำเจ้าพระยาไม่ใช่โอเมซอนจะได้มีอะไร พ่อเพียงแต่จะบอกว่า หากแกไม่ระวังอาจจะถูกกระแสน้ำพาออกไปกลางแม่น้ำจมน้ำตายต่างหาก”

พ่อแม่ลูกเดินมาถึงท่าหน้าทาสีขาวสะอาดตา กลิ่นดอกการเวกหอมฉุน เมลิส้าใช้นิ้วแตะกลีบสีเหลืองอมเขียวของมันเบาๆ

“มันหอมเกินไปนะแม่ ผมไม่ชอบกลิ่นมันเลย”

วิลเลียมทำจมูกพุดพิด ดึงแขนพ้นจากการเกาะกุมของพ่อวิ่งลงไปหย่อน

ตัวในน้ำ เกาะบันไดไว้ ปล่อยให้กระแสน้ำพัดพาตัวพลางส่งเสียงหัวเราะชอบใจ

“น้ำนี้ไหลไม่เชียวนัก ผมว่าผมว่ายน้ำทวนน้ำได้”

“ถ้าว่ายน้ำใกล้ๆ ละครี่ไม่เป็นไร แต่ห้ามไปไกล”

เท็ดบอกลูก หย่อนตัวลงในน้ำซึ่งขณะนั้นกำลังไหลขึ้นเอื่อยๆ ระดับน้ำสูงถึงบันไดขั้นที่สามนับจากพื้นศาลาลงมา

เขาโผล่ออกไป แล้วก็ว่ายน้ำทวนน้ำช้าๆ กลับมาที่ท่า วิลเลียมทำตามพ่อ ขณะที่เมลิสานั่งแช่น้ำเฉยๆ อยู่บนชั้นบันได หล่อนบอกอย่างพอใจว่า

“น้ำอุ่นดีจัง”

ยังไม่ถึงกับคำ แต่ที่ศาลาก็เปิดไฟไว้สว่าง ขจรเอื้อเพื่อเปิดไว้ให้

วิลเลียมสนุกเต็มที่ เขาเฝ้าตามพ่อออกไป แล้วก็ว่ายน้ำแข่งกันกลับมา

เริ่มชะล่าใจออกไปไกลท่ามากขึ้น จนกระทั่งเมลิสาเป็นห่วง พอลูกชาย

จะเฝ้าตามพ่อออกไปอีก หล่อนจึงจิกหัวไว้เบาๆ

“พอแล้ว ลูกเหนื่อยแล้ว วิลลี่”

“ยัง ผมยังไม่เหนื่อย”

“อย่าเถียงแม่หน่อยเลย”

หล่อนขยี้ผมลูกชายเบาๆ “ว่ายน้ำเล่นอยู่ใกล้ๆ แม่นี่แหละ พ่อเขาแข็งแรงกว่าลูก ปล่อยให้เขาเถอะ”

หล่อนเฝ้าออกไปใกล้ๆ และว่ายน้ำช้าๆ ทวนน้ำเล่นอยู่ไม่ห่างจากท่านัก วิลเลียมนั่งพักบนชั้นบันไดที่ปริ่มน้ำครู่หนึ่งแล้วจึงค่อยๆ อดตัวลงแช่น้ำ กำลัง

จะเฝ้าตามแม่ออกไปก็ต้องชะงัก

หัวใครคนหนึ่งค่อยๆ โผล่ขึ้นจากน้ำในแสงสลัวข้างบันได ซึ่งเงาของทำน้ำทอดบังแสงไฟทำให้มืดกว่าที่อื่น

‘เด็ก...เอ๊ย ผู้หญิงคนนั้นอีกแล้วซี’

วิลเลียมจ้องดูหล่อน

ผมก่อนกลมๆ รัตดอกไม้ของหล่อนหายไปแล้วตอนนี้ มันลุ่มหลุดเปียกโชก ปล่อยให้ยาวเป็นหางห้อยอยู่ข้างแก้มและข้างหูหล่อน

หล่อนอยู่ใกล้เขา จนกระทั่งวิลเลียมเห็นถนัดตากว่าตอนที่เห็นในห้วง